

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

7DE ÅRG.

DEN 12 NOVEMBER 1905.

N⁰ 7

OBS. Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskildt medgifvande förbjudes. **OBS.**

INNEHÅLL: Gustaf Lagerheim. — J. A. C. Meister. †. — A. Raphael. — Manipulationer med kaffe. — Trenne ryska porträtt för dagen. — Ryska revolutionen. — Några bilder från Finland. — Förhandlingarne om svensk-tyska handels- och sjöfartsraktaten. — Den blågula flaggan. — Den nya ministären. — Den 6 nov. i Göteborg. — Det högre armébefälet. — "Efter flera år" af Allan Wide. — Från Uppsala Taxklubbs utställning. — På toppen af Nordamerikas högsta berg. — Veckans porträttgalleri. — En tidningsmannabragd.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1905.

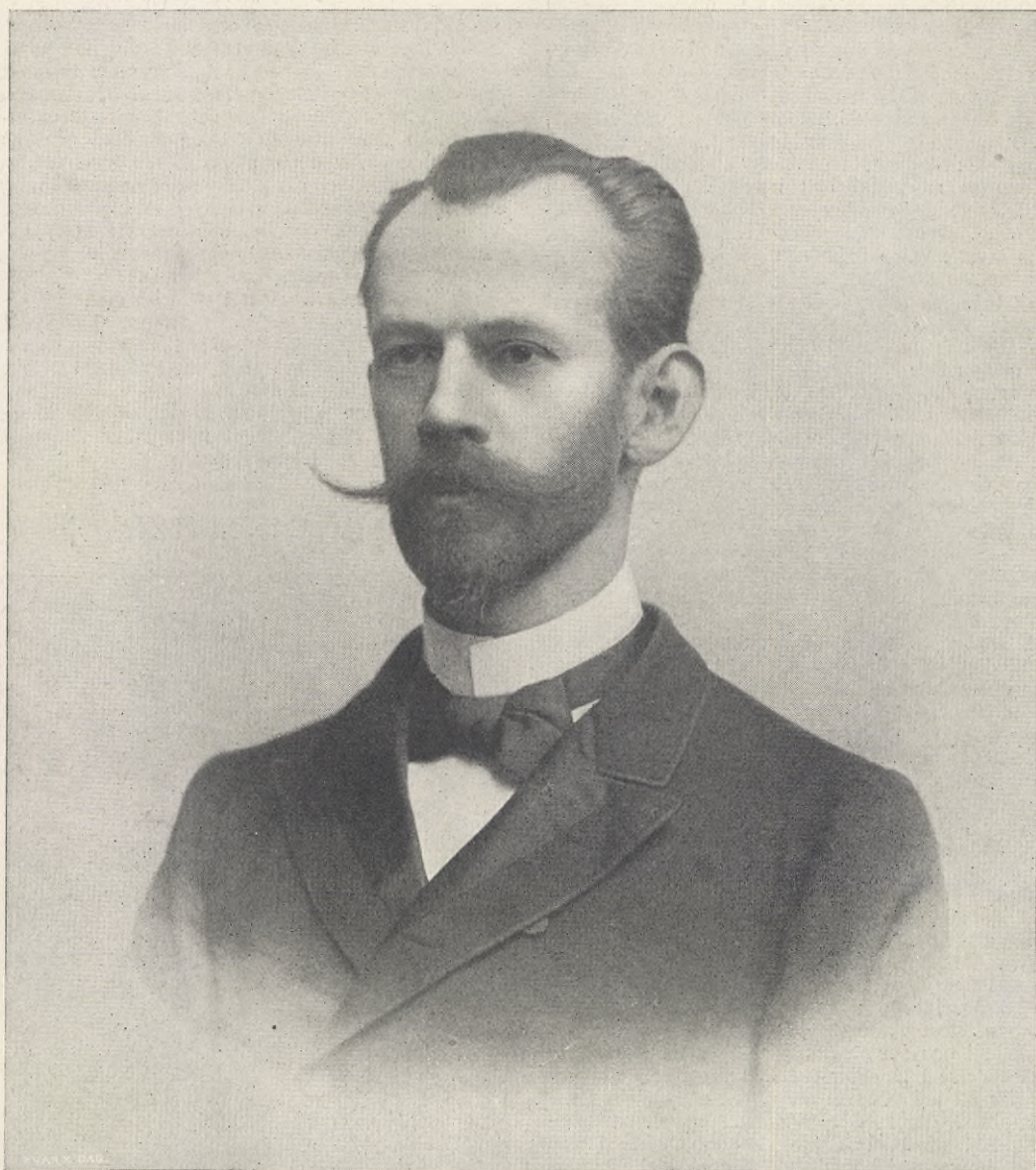

Foto Ovesén, Sthlm

N. G. LAGERHEIM.
PROFESSOR VID STOCKHOLMS HÖGSKOLA.

Klisché: Kem. A.-B. Ernst Silfversparre Sthlm.—Gbg

GUSTAF LAGERHEIM.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Helt nyligen, den 18 okt., fyllde en af hufvudstadens mest framstående vetenskapsmän, professorn i botanik vid Stockholms högskola Nils Gustaf Lagerheim 45 år. Prof. L., som är mera allmänt bekant genom sina allmännyttiga och utomordentligt värdefulla utredningar om förfalskningar af näringsmedel m. m. har sålunda ifrigt ägnat sig åt undersökning af särskildt vegetabiliska närings- och njutningsmedel i afsikt att genom blottande af förfalskningar och fusk få fabrikena att förbättra varorna till allmänhetens fromma. Han har hållit föredrag i detta syfte och tid efter annan publicerat uppsatser om förfalskningarna af dylika varor. För H. 8 D. har den utmärkte vetenskapsmannen nu skrivit en speciell artikel, som meddelas i detta nummer.

L. som är sysslings son till f. utrikesministern, nuvarande generaldirektören Alfred Lagerheim — var lärjunge vid Beskowska skolan i Stockholm till 1875, då han öfvergick till Stockholms gymnasium. Redan som skolyngling publicerade L. ett par botaniska uppsatser. Under studietiden i Uppsala 1880-85 upptäckte L. de kalkborrande algerna, hvilka väsentligt bidraga till de döda musslskalens upplösning i hafvet, och hvilka sedan varit föremål för franska, tyska, ryska, schweiziska och amerikanska botanisters forskning. L. utförde äfven här sin undersökning öfver Confernernas morfologi och utvecklingshistoria, som jämte hans lärjungars, docenten Knut Bohlin i Stockholm och docenten Alexander Luther i Helsingfors, arbeten öfver samma ämne (utförda å Stockholms högskolas bot. institut) af prof. Tansley i London i en engelsk botanisk tidskrift fått betyget: "Det allra mest glänsande och anmärkningsvärda framsteg inom de gröna algernas morfologi och systematik, som gjorts under många år".

L. reste 1886 till Tyskland och studerade först bakteriologi hos Koch i Berlin och sedan botanik och kemi vid universitetet i Freiburg i Badern. Han upptäckte där mjölksyrans inverkan på torkade alger och svampar och utarbetade en härpå grundad prepareringsmetod, som nu användes af hela världens kryptogamforskare. Denna prepareringsmetod har i flera fall öfverhufvud möjliggjort ett framgångsfullt studium af svampar. En rysk botanist har med anledning därpå skämtsamt yttrat, att på L:s gravvård borde stå: "acidum lacticum".

L. studerade sedan en kortare tid vid universitetet i Montpellier. 1889 blef den utmärkte vetenskapsmannen konservator vid Nationalmuséet i Lissabon, där han fick i uppdrag att bearbeta Welwitsch's efterlämnade kryptogamsamlingar. Han stannade här endast ett par månader och reste samma år till Quito i Ecuador, där han utnämns till professor i kryptogamkunskap och direktör för universitetets botaniska trädgård. Vid universitetet i Quito införde L. bakteriologien som läroämne och hade hela medicinska fakulteten till åhörare. Han företog vidsträckt forskningsresor i Ecuador på uppdrag af republikens regering för att utforska landets kryptogamvegetation och för att studera kakaoträdens sjukdomar. Af de talrika upptäckter, som gjordes på dessa resor, kunna framhållas flera nya märkvärdiga svampsläkter (*Dipodascus*, *Sirobasidium*, *Alveolaria Rhodochytrium* m. fl.), som äro af stort värde för vår kunskap om svamparnas fylogeni och systematik. Under sista året af sin 3-åriga vistelse i Ecuador led L. svårt af malaria och måste för att rädda lifvet återvända till Europa i december 1892, där L. erhölet anställning som konservator vid Tromsø museum. Han utnämndes i nov. 1895 till professor i botanik vid Stockholms högskola (alltså för jämt tio år sedan).

Vid Stockholms högskola har L. hufvudsakligen ägnat sig åt sina specialområden: de lägre kryptogamerna, växtsjukdomar och botanisk teknik. Att L. som kryptogamforskare åtnjuter ett stort anseende,

torde framgå däraf att botanister från Norge, Danmark och Finland särskildt kommit hit för att studera algologi och mykologi under hans ledning.

Sommaren 1903 studerade L. näringsmedelkemi i Freiburg i Baden och där sedan, som här ofvan nämnts, företagit allmännyttiga undersökningar på detta område. Han har sålunda undersökt i handeln befintligt marmelad, soja, malda kryddor, köttfärs, ättika, choklad och kakao, rågmjöl och rågbröd, kaffe, puddingpulver m. m., liksom ock gatudammet i Stockholm under renhållningsstrejken i våras. En förbättring af flera af de ofvannämnda varornas kvalitet har blifvit resultatet af de i tidningarna offentliggjorda meddelandena. Så t. ex. ha de rikligt förekommande förfalskade kryddorna försvunnit. Dessutom har L. skrivit talrika upplysande artiklar om näringsmedel och njutningsmedel, om ohyra i möbler, om nya läkemedel, om desinfektionsmedel m. m., allt till allmänhetens tjänst. De vetenskapliga resultaten af ofvannämnda undersökningar och de nya analysmetoder, som i flera fall måst utarbetas, ha offentliggjorts i ett flertal uppsatser i Svensk Farmaceutisk tidskrift. L. har för öfrigt publicerat halft annat hundrade vetenskapliga afhandlingar och uppsatser i talrika in- och utländska tidskrifter och lärda sällskaps skrifter, behandlande olika grenar af botaniken, särskildt kryptogamerna, men äfven de högre växternas biologi (t. ex. om Kolibriblommor, om växternas skyddsmedel mot växtätande djur, om svampodlande myror, m. m.), anatomi, systematik och sjukdomar samt mikroskopisk teknik. L. har de senare åren speciellt sysslat med de mikroskopiska fossilen i torfmossarna.

Bland utmärkelser, som kommit L. till del, må nämnas, att han är korr. led. af Pharmaceutical Society of Great Britain sedan 1892, att han 1894 blef led. af Videnskabs-Selskabet i Kristiania och s. å. af Svenska läkaresällskapet, något högst ovanligt för en person som icke är läkare eller apotekare och vittnande om L:s anseende inom läkarevärlden.

J. A. C. MEISTER. †

Foto. Lefvén, Sthlm.

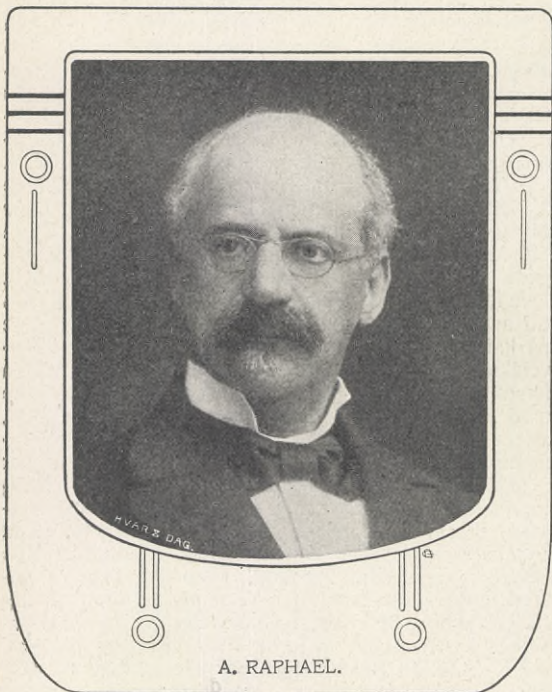
Kilbäck: Bengt Stufv. sparre.

(Se text å följande sida).

J. A. C. MEISTER. †
TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Den 30 okt. afled i Stockholm, f. d. konteramiralen *Johan Adolf Christian Meister*, f. 1834. Efter att ha genomgått krigsskolan å Karlberg utnämndes M. 1853 till sekundlöjtnant vid flottan samt avancerade där i tur och ordning till premierlöjtnant, kapten, kommandörkapten af andra klassen, hvarpå han år 1889 utnämndes till kommandör och 1897 till konteramiral. Jämte dessa befälsgrader har den alltid

varit chef för ekippagedepartementet vid flottans station i Karlskrona, chef för sjökrigsskolan 1880—84 samt varfschef i Karlskrona 1890—97. Dessa befattningar vittna jämte hedersledamotskapet af Örlogsmannasällskapet o. s. v. om amiral Meisters anseende som synnerligen framstående och duglig sjöofficer. Ur krigstjänsten tog han afsked 1897, men kvarstod i flottans reserv.

A. RAPHAEL.

55 år fyllde den 4 okt. den framstående nationalekonomiske författaren i Stockholm d:r Axel Raphael.

Född i Göteborg blef R. student i Uppsala 1868. Han aflade 1873 fil. kand.-examen, promoverades 1875 till fil. d:r och blef 1884 juris kandidat. I Uppsala var han 1874—77 Göteborgs nations andre kurator och 1878—79 dess förste kurator samt 1877—79 studentkårens sekreterare.

MANIPULATIONER MED KAFFE.

Råkaffet, som vi erhålla i balar från produktionsorterna i Amerika, Asien och Afrika, är i allmänhet ej i sådant skick, att det utan vidare kan rostas. Det innehåller nämligen stenar, jordklumpar, pinnar och andra föroreningar, som måste aflägsnas, för att ej kaffekvarnen skall skadas eller den färdiga drycken skall taga smak därpå. Rensningen och tvättningen af råvaran är därför att anse som en ej oväsentlig förbättring af kaffets kvalitet. Men ofta nog stannar det ej härvid, råkaffet underkastas prepareringar, som åtminstone i många fall afse att bedraga köparen och sålunda äro att betrakta som förfalskningar. Vi skola i det följande i korthet redogöra för några af dessa manipulationer.

För att meddela börona ett vackrare utseende och sålunda göra dem lättare säljbara underkastas de ofta en polering. Detta tillgår så att, sedan det tvättade kaffet centrifugerats med sågspån, hvarvid den s. k. silfverhinnan afnotas, det blankas mede'st karnambavax eller talk. Mot denna försköningsprocess är intet att invända; de ytterst små mängderna af polermedlen som fastna på börona äro oskadliga. Emellertid är tvättningen och poleringen ofta förenad med en artificiell färgning af börona, och i så fall ställer sig saken betänkligare. Genom färgningen kan man näm-

R:s ovanligt stora kunskaper ha i Stockholm, där han varit bosatt, allt sedan han lämnade Uppsala, tagits i anspråk på olika sätt. Han var sålunda notarie i 1890 års riksdags arbetareförsäkringsutskott och 1891—92 sekreterare i jordbrukslägenhetskommittéen, i hvilken han 1893 utgaf *Åtgärder för upprättande af smärre jordbrukslägenheter i Preussen och Storbritannien*. Allt sedan 1894 är R sekreterare i Sveriges författareförening, i hvilken egenskap han ifrigt verkat för Sveriges anslutning till Bernkonventionen och i detta syfte utarbetat å föreningens vägnar en petition till regeringen liksom han för Svenska konstnärernas förening utarbetade en inlaga angående ändring i lagen om efterbildning af konstverk.

R., som 1897 började föreläsa vid Stockholms arbetarinstitut, blef 1897 led. af dess föreläsningsstyrelse. Han tjänstgjorde 1899—1901 som sekreterare i förliknings- och skiljenämndskommittéen, till hvars betänkande han fogade en extra bilaga, *Förlikning och skiljedom i arbetstvister i utlandet*, och 1903 som sekreterare i Stockholms stadsfullmäktiges bostadskommitté samt utgaf s. å. "Bostadsfrågan".

Ur R:s pänna ha utom nämnda publikationer flutit många andra om grundliga studier och klar blick vittnande afhandlingar och uppsatser. R. är bl. a. specialist på den moderna arbetarrörelsen och har utgivit "Das Schwedische Arbeiterschutz Gesetz", 1889, och "Die Schwedische Sozialpolitik des Jahres 1894", 1895, båda i "Archiv für soziale Gesetsgebung", "Arbetsgivare och arbetare". "Förlikningsmetoden vid deras intressesvister i England och Förenta staterna", 1888, afdelningen "Industri" och "Den industriella arbetarefrågan" i "Det ekonomiska samhällslivet", 1897—98, "Industriella produktionsföreningar" 1898, "Industriomstolar samt lagstadgade förliknings- och skiljenämnder i utlandet", 1899, o. s. v.

R. har äfven tagit del i dagspolitiken och för öfrigt på många sätt gjort värdefulla insatser i samhällslivet.

För H. 8 D. af *Professor N. G. LAGERHEIM*.

ligen dels få billigare, sämre sorter att antaga utseende af allmänt omtyckta dyrare kvalitéer, dels kunna fel härigenom döljas. Det torde därför ej vara för mycket sagdt, att färgningen åtminstone i många fall är att rubricera som förfalskning, eftersom afsikten därmed oftast torde vara att bibringa varan utseende af att vara bättre än den i själva verket är. Härtill kommer, att de använda färgerna kunna vara giftiga. I flera länder är därför försäljning af färgadt kaffe alldeles förbjuden, i andra länder är den tolererad, såvida färgen är oskadlig eller färgningen ej afser att fördölja något fel eller att förläna varan utseende af en bättre sort. Af de många olika färger, som komma till användning, vilja vi endast påpeka det ofta använda kromgult, som i sig förenar de giftiga metallerna krom och bly (kromsyrad blyoxid). En färgning af kaffet har äfven åstadkommits genom att rulla börona med blykuler.

Färgadt råkaffe förekommer för närvarande allmänt i handeln; i närmaste speceriaffär kan man med lätthet skaffa sig prof därpå. För fackmannen är det i allmänhet ej svårt att afgöra, om ett kaffeparti är färgadt eller ej. Betydligt svårare är det däremot att påvisa en inblandning af några procent färgadt kaffe

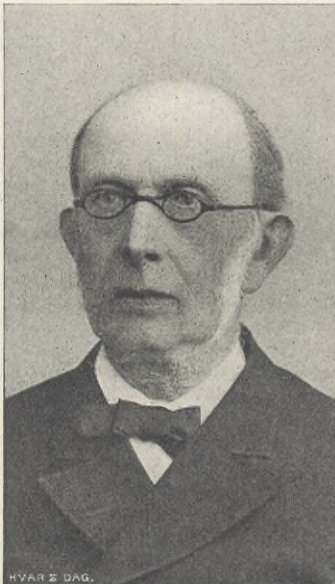
i ofärgadt sådant. Med hjälp af en af förf. utarbetad metod, som går ut på att aflägsna de för blotta ögat oftast osynliga färgpartiklarna från bönans yta och fixera dem i en genomskinlig, färglös hinna, lämplig för mikroskopisk och mikrokemisk undersökning, kan man emellertid säkert bestämma procenttalet af färgade bönor. En förändring af bönornas färg kan äfven åstadkommas utan färgning, genom s. k. apprettering. Denna tillgår så att bönorna fuktas med vatten och upphettas tills den önskade gulbruna färgen erhålles. En stor del af det kaffe, som går i handeln under namn af Java är ej annat än Santoskaffe som appreterats och färgats. Det vore naturligtvis högeligen önskvärdt, att det färgade kaffet försvunne ur handeln; både säljare och köpare skulle säkerligen i längden må bäst däraf.

Vi öfvergå nu till det rostade kaffet. Bruket att rosta kaffet i hemmet har högst betydligt aftagit, sedan stora rosterier inrättats i många städer. I dessa fabriker kan rostningen företagas med mycket större omsorg och utfaller följaktligen bättre än om den sker i hemmet. Men liksom handelns råkaffe ofta är prepareradt på olika sätt, kan detta äfven vara fallet med det rostade kaffet. Vi tänka härvid särskildt på kaffets s. k. kandering och glacering. Denna afser att kvarhålla kaffets arom, hvilken som bekant snart nog försvagas. Genom nämnda procedurer förses bönorna med en hinna, som täpper till porerna och hindrar oljan och de aromatiska ämnena att komma ut. Redan Liebig föreslog att beströ det hela rostade kaffet med socker; sockret smälter därvid och bildar en glänsande hinna omkring bönorna. Vid köp af kanderadt kaffe bör man erinna sig att det lätt upptar fuktighet och att man får betala den ökning i vikt, som genom kanderingen åstadkommes, som kaffe. Kaffets glacering åstadkommes på olika sätt: genom behandling med lösningar af gummi, gelatin, extrakt af kaffefrukten o. s. v. samt speciellt genom att beströ det heta kaffet med sjellackpulver. Den ringa viktökningen, som åstadkommes genom sjellack-tillsatsen, är utan betydelse, och glaceringsmedlet influerar ej på den af dylikt kaffe beredda dryckens smak och utseende. Sjellacken är nämligen olöslig i

vatten och kvarstannar således i sumpen. I en artikel, som i fjol gick igenom prässen, framhölls det med sjellack glacerade kaffet såsom varande "ur hälso-synpunkt mycket betänkligt". Det förefaller dock, på ofvan antydda grunder, som om det ej kan bli tal om att en dryck beredd af sjellackglaceradt kaffe är hälsovadlig. Sjellackglaceradt kaffe blir dyrare än oglaceradt sådant, äfven om priset ej skulle vara högre än motsvarande vikt af oglaceradt. För att utjämna kostnaderna för den ganska dyra sjellacken besprutas nämligen kaffet ofta före glaceringen med vatten, och som sjellackhinnan förhindrar detta vattens likväl som aromens förflyktigande, får man betala denna vatten-tillsats som kaffe. I större samhällen, där man dagligen kan erhålla sitt behof af nyrostadt kaffe, spelar den glacerade varan ingen roll, däremot är den lämplig för landsorten, där tillgången till nyrostadt kaffe är mindre lätt.

Till slut ett par ord om den nyaste behandlingen af kaffe: magnetiseringen. Denna metod, som hade till ändamål att förbättra kaffets arom, infördes ifjol i ett Malmörosteri, men mottogs med mycket misstroende och rönste starkt motstånd från tekniskt håll. Det förnekades att magnetismen, i den form den kom till användning, kunde ha något som helst inflytande på kaffets arom. Efter allt att döma är dock så otvivelaktigt förhållandet. Förf. har i höst gjort talrika försök med behandling af Santos- och Maracaibokaffe med starka stålagneter och kommit till det resultat, att en otvivelaktigt förstärkning af råkaffets arom härigenom kan åstadkommas. Till samma resultat har man kommit vid försök å Detlefsen & Meyers laboratorium i Köpenhamn och å Lebbins anstalt för undersökning af lifsmedel i Berlin. Enligt Lebbin, en af Tysklands förnämsta kaffekemister, som utarbetat en särskild undersökningsmetod, genom hvilken aromstyrkan kan uttryckas i tal, visar sig en otvivelaktigt förstärkning af aromen äfven hos det rostade magnetiserade kaffet. Faktum torde alltså ej kunna förnekas, svårare blir att förklara hur magneterna kunna åstadkomma denna förändring. Men det är mycket annat mellan himmel och jord, som vetenskapen ännu ej kunnat nöjaktigt förklara!
G. Lagerheim.

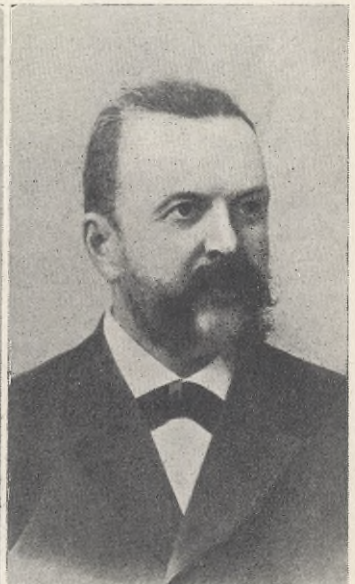
TRENNE RYSKA PORTRÄTT FÖR DAGEN.

POBJEDONOSTSEV.
Före generalprokuratorn i Heliga Synoden som nu fallit med det reaktionära system han främst i Ryssland representerat.

OBOLENSKI.
Den till afsked såsom *Finlands generalguvernör* tvingade furst Ivan Michalovits Obolenski.

BULYGIN.
Den i dagarne afgångne reaktionäre inrikesministern.

RYSKA REVOLUTIONEN.

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfersparre Sthlm.—Öbg.

RYSKA TRUPPER LÄGRADE FRAMFÖR KATEDRALEN I ODESSA TILL MÖTANDE AF OROLIGHETER.

Att med snart sagdt alla kommunikationer afbrutna och under förhanden varande förhållanden i Ryssland och Finland skaffa fotografier af händelser och personligheter för dagen är en ren omöjlighet — ännu åtminstone. Vi ha dock lyckats samla en del högst aktuella porträtt, vyer och ögonblicksbildersom äro förbundna med händelserna för dagen.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Sjöfersparre.

RYSKA BÖNDER GRIPA TILL VAPEN. Ögonblicksfotografi tagen i provinsen Samara.

NÅGRA BILDER FRÅN FINLAND. DE MED SENASTE TIDERS HÄNDELSE MER FÖRBUNDNA PLATSERNA.

HVAR 8 DAG

— 102 —

1. PANORAMA AF HELSINGFORS FRÅN SJÖSIDAN. 2. HELSINGFORS FÖRNÄMSTA GATA, RONEBERGS ESPLANADEN. — 3. WASA. — 4. ÅBO. 5. HANGÖ HAMN.
1 o. 2 efter fotografier. 3-5 efter ett illustrerad t verk.

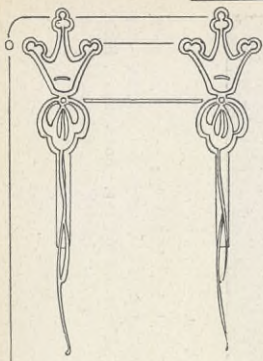
(Här är tillfälle göra jämförelser mellan illustrationer efter fotografi — såsom H. 8 D. städse brukar — och illustrationer efter förut tryckta bilder).

GRUPPFOTOGRAFI FRÅN SVENSK-TYSKA TRAKTATSFÖRHANDLINGARNA, tagen af H. 8 D:s fotograf i Stockholm.

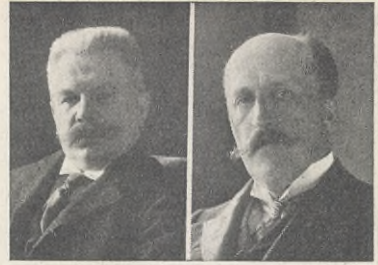
Förhandlingar mellan svenska och tyska delegerade rörande en handels- och sjöfartstraktat mellan Sverige och Tyskland pågå, som bekant, f. n. i Stockholm. H. 8 D. har redan förut visat porträtt af de svenska underhandlarne och af den förnämste bland de tyske, nämligen direktören för tyska utrikesdepartementets andra afdelning, för handelspolitik, verkliga geheimerådet exc. von Koerner. — Vi äro nu i tillfälle visa en grupp bild af samtliga svenska och tyska delegerade jämte sekreterare. — Vi namnteckna: *Vid bordet*, från vänster å foton hrr: Bonnenberg, Blau, Lusensky, Kapp, Johannes och exc. von Koerner (tyska del.); samt greve Douglas, Tham, Cavalli och Ljungberg (svenska del). *Stående*, från vänster å foton hrr: Findelee, (tyske sekr.) von Schönebeck, (tyska del.), greve Oxenstierna (svensk sekr.), Günther (svensk del.), Hultgren (svensk sekr.).

DEN BLÅGULA FLAGGAN.

DEN NYA MINISTÄREN.

I pressläggnings-
ögonblicket medde-
las vi den nya mini-
sterlistan och kunna
därför nu endast in-
föra de båda förnäm-
staledamöterna af det
nya, första liberala
statsrådet i Sverige:
K. Staaff, stats- o.
justitie-; *E. B. Trolle*,
utrikes-; *L. H. Ting-*
sten, krigs-; *J. W. L.*
Sidner, sjö-; *J. E. Bie-*
sért, finans-; *Fridtjuf*
Berg, ecklesiastik-;
P. A. V. Schotte, civil-; *Gösta Tamm*, jordbruks-minister
samt frih. *E. T. Marcks von Württemberg*, *D. Bergström* och
J. Hellner, konsultativa statsråd.

Excellenserna:
STAUFF TROLLE
STATS- och UTRIKESMINISTRAR.

När vi den 1 nov. åter kunde hissa Sveriges äro-
rika gamla flagga, med de vackra blå fälten och det
gyllenfärgade korset, nu liksom landet frigjord från
det som störde dess enhetlighet, då skedde detta hög-
tidligt och med en djup fosterländsk känsla af stun-
dens betydelse; den känslan knöt en förening mäk-
tigare än någon annan — *föreningen inom Sverige*.
Vår vackra bild ovan är tagen det ögonblick då
flaggan hissades å Skansen i närvaro af *Konungen*,
kronprinsen, hertigparet af Skåne samt prinsarne
Carl och Eugen. — Den andra bilden är från Kastell-
holmen när flaggan saluterades.

Foto. Lindbohm Göteborg.

Kliché: Bengt Sjöbergparis.

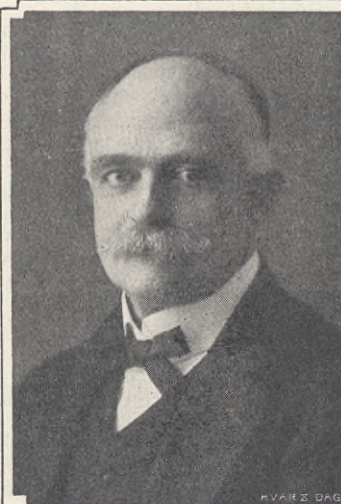
DEN 6 NOVEMBER I GÖTEBORG: Folkskolebarnens flaggtåg till Gustaf II Adolf-statyn.

DET HÖGRE ARMÉBEFÄLET.

H. GADD.
General.

C. A. C. WARBERG.
Generallöjtnant.

I. G. WIKANDER.
Generalmajor.

Efter porträtt.

A. RAPPE.
General.

K. G. BILDT.
Generalmajor.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm.—Gbg.

P. A. F. HOLMQUIST.
Generalintendent.

K. m:t har utnämnt till general i armén generallöjtnant *H. GADD*, som samtidigt beviljats afsked som chef för 4:de arméfördelningen.

Afsked har äfven beviljats chefen för generalstaben generalen, friherre *A. RAPPE*.

Till chef för 4:de arméfördelningen har utnämnts chefen för 6:te arméfördelningen generallöjtnanten *C. A. C. WARBERG*.

Till generalmajor och chef för 6:te arméfördelningen har utnämnts öfversten och chefen för Kronobergs regemente *I. G. WIKANDER*.

Till chef för generalstaben har utnämnts generalintendenten *K. G. BILDT*.

Till generalintendent har utnämnts öfverfältintendenten *P. A. F. HOLMQUIST*.

EFTER FLERA ÅR.

Skiss för HVAR 8 DAG af ALLAN WIDE.

Den stora atlanterrångaren plöjde majestätiskt böljorna. Redan en god stund hade man haft land i sikte, och för hvarje minut antog detta något, som man mera visste än såg vara Amerika, allt fastare konturer. Ombord rådde den typiska brådskan före landstigandet. Inne i hytterna arbetades under högttryck med koffertarnas packning, och på däck sprungo passagerarne om hvarandra i febril hast. Märkvärdigt, att så mycket kan finnas kvar till sista minuten, då man haft så god tid att ordna på förhand!

Framme på fördäck, ett godt stycke från den allmänna oron satt en kvinna ensam. Om hon var ung eller gammal skulle nog hennes medpassagerare haft svårt att säga — hon hörde ej till dem, man ägnar någon uppmärksamhet eller intresserar sig för. Och det var nog knappast någon, som ens lagt märke till den lilla oansenliga, stillsamma gestalten, som gått sin väg så ensam och för sig själf hela resan igenom. Ensam som hon varit förut, var hon också nu — ensam med sina tankar. Hon hade god tid att hänge sig åt sina drömmier, hennes gepäck hade ju redan länge varit i ordning eller rättare hade väl knappast under hela resan varit i ordning.

Äfven en noggrann iakttagare skulle måhända ha haft svårt att bestämma det ansiktets ålder. Där fanns så rikligt af närlina streck och rynkor omkring ögonen och munnen, och hela gestalten hade något så böjdt och trött öfver sig, att man tvekade att kalla henne ung. Men i de oftast sänkta ögonen kunde dock, när de blixtnabbt och oförhappandes höjdes, komma något af ungdomligt lif, och munnen log ibland ett leende, som absolut förhindrade en att kalla henne gammal.

Lisen Alm var ju heller ej gammal — till åren. Detta var hvad hon dagligen och stundligen under hela resan försökt intala sig själf — hon var icke gammal — icke för gammal åtminstone att börja lifvet på nytt därute i det nya landet. Trettiofem år bara — det är ju ingen ålder, när man betänker, hur långt en människas lif kan blifva. Men man kan vara så olika gammal vid trettiofem års ålder — den ene kan ha kvar hela sin ungdom sparad då, medan den andre, hvars rygg böjts under arbetets och bekymrens börda, och hvars hjärta förtorkat i lifvets ödemarker, kan vara mycket gammal. Och hon — hörde hon ej till det senare slaget?

Nej, tusen gånger nej! Hon hade hört dit, hade varit gammal i många år, men nu var hon det ej längre. Nu var hon ung, sjudande lifskraftigt ung. Allt sedan det där brevet kom och vräkte omkull hela hennes tillvaros byggnad.

Hon ville ej längre tvifla och tveka — bort med alla sådana tankar, som kommo och störde hennes lycka! Nu ville hon endast tro — på lyckan. Visst hade hon länge fått vänta på den, men hvad mer — när den nu ändtligen kommit, så var den bara så mycket mer berusande.

Och åter gingo hennes tankar tillbaka samma långa, trista vandring genom långa, trista år, som de gjort väl hundra gånger redan under denna resa. Åter och åter genomlede hon i tankarne på nytt sitt lif — för att jämföra det med det, som nu väntade henne. — — —

Hon gick så långt tillbaka i tiden som till den dag, då de skiljdes — hon och han. Förut hade hennes historia ju ej varit något märkvärdig — den hade varit som alla andra kvinnors, i hvilkas lif där finnes en "han". De hade varit lyckliga som alla andra och dåraktiga som alla andra, älskat hvarandra utan att grubbla på framtiden och tyckt, att lifvets solskensdag bra sällan förmörkades af några moln. Hon tjänade ju piga och han dräng i samma by, och vägen dem emellan var icke lång.

Men så kom det — det förfärliga. Det var kvällen efter den stora höstmärknaden, och Lisen satt på mötesplatsen och väntade. Till slut kom han. Men icke som vanligt. Hans ansikte var dödsblekt, och ögonen stela af fasa, och på hans kläder funnos stora fläckar af blod. Han hade varit i slagsmål, berättade han, och knifvarne hade kommit fram och — hans knif hade skurit djupare än han velat eller förstätt — han hade blifvit en mördare! Och nu — nu skulle väl polisen snart vara honom på spåren och då var det slut alltsammans. Som ett litet barn hade han legat och snyfiat fram sin osammanhängande berättelse med hufvudet mot hennes knä, den store, starke mannen. Det var som hade all kraft och all besinning öfvergifvit honom.

Men hon — hon hade blifvit stark för dem båda. Spänstig som en stålfiäder hade hon rätat upp sin lilla gestalt, som nyss krypt samman under slagets tyngd, och hennes bleka ansikte hade fått ett uttryck af beslutsamhet. Han skulle resa, sade hon, ännu i denna kväll måste han bort. Hvar som hälst, men i alla händelser så långt, att lagens arm icke kunde nå honom.

Han hade rest — till Amerika. Med hennes sammansparade medel hade han lyckats komma undan, innan ännu misstankarne hunnit vändas på honom, och sedan han var borta fick ingen veta något — ty hon var ju den enda som kunnat tala.

Det flög ett stilla, lyckligt leende öfver hennes ansikte, då hon tänkte på de ord och löften de växlade den kvällen, innan de skiljdes. De skulle vara trogna och vänta ända till den dag, då han lyckats reda ett hem därute i den nya världen. Då skulle hon komma och dela det med honom.

Men förr ville han ej skriva — af fruktan för upptäckt. Lagens arm är ju så mäktig och räcker så långt — kanske skulle ett bref kunna röja dem och tvinga honom tillbaka för att sona sitt brott, just då han stode i begrepp att njuta lyckan, tänkte de. Men ack, hur väl skulle de icke kunna vänta — de voro ju så unga båda.

Hon suckade lätt. De hade dock varit långa dessa väntans år. För henne som gick därhemma och bara väntade — kanske hade de gått fortare för honom därute, som arbetat för det gemensamma målet.

Till slut hade hon börjat finna längtan för långa. Då var det hon kommit på den idé, att arbeta sig upp till att bli småskollärarinna för att förkorta väntans tid. Hon trodde nämligen, att hon på det sättet skulle kunna spara mera. Så tog hon hvad hon redan sammansparat till sin kurs på seminariet, och så hade hon läst, så att hennes hufvud kändes som sönderpluggadt för att hinna med kurserna, hon gamla människan bland adertonåringar. Det hade lyckats och lyckats på ett annat sätt än hon drömt om.

Ty då hon kommit in i sitt nya verksamhetsfält, hade hon där funnit så många nya intressen, som kunde utfylla hennes lif, att det nära nog kom henne att glömma allt annat. Allt efter som åren gingo, och hoppet om återseende förbleknade, tog hennes nya verksamhet hennes intresse i anspråk. Till sist hade hon kommit så långt, att minnet af hvad som en gång varit, endast syntes henne som en aflägsen, skön men förbleknad dröm, hvars enda lycka var den att utfylla hennes ensamma stunder. För öfrigt var hon nöjd med sin värld.

Men så kom brevet. Efter tolf långa år kom det med kraf om löftenas uppfyllelse. Han hade det bra nu, skref han, och deras hem väntade, hon hade endast att komma och taga den i besittning. Biljett skickade han, och tiden för afresan bestämde han — kort och godt utan att invänta hennes samtycke.

I början var det endast bestörtning hon kände.

Det var häller icke utan, att hennes natur gjorde litet revolt mot denna plötsliga omgestaltning af hvad hon nu vant sig att kalla sitt lif, och hennes vilja, som under årens själfständighet lärt sig bestämma själf, gjorde invändningar mot detta despotiska ingrepp.

Men så kommo de — känslorna! Som återuppväckt ur de långa årens sömn flammade den gamla kärleken upp till en höjd, den kanske aldrig förr ägt. Hon var dock ensam och hade ett hjärta som hungrat oförstädt i alla dessa år, det kändes ljufligt att vara efterlängtat och nödvändig för någon. En ensam ålderdom var något som alltid grunat som ett spöke emot henne och hon kunde ej motstå kärlekens bud.

Det gick i en handvändning alltsammans, och på den dag han utsatt, stod hon på emigrantångaren och såg Sveriges jord försvinna från sina ögon.

Det var just i vårens allra ljusgrönaste grönska, och hennes ögon tårades, då hon såg de hvitstammiga björkarnes skira bladslöjor för sista gången. Men hvad var dock naturens vår mot den vår, som väntade henne däckborta! Kärlekens vår med dess lifsjudande känslor! — — —

Hon spratt upp. De voro visst framme nu. Snart kunde hon tydligt urskilja människorna på den öfverfyllda bryggan, och besättningskarlarna stodo redan färdiga med landgången. Hu, det var skrämmande mycket folk och ett sådant förvirrande oväsen på bryggan! Och hvad staden tycktes hemskt, omätligt stor! Tänk om Karl ej vore nere genast, hur skulle hon då finna honom i denna trängsel? Hon som ej förstod ett ord af alla de där människornas språk. Visst hade han bestämt en mötesplats och igenkänningstecken, men hvem vet, om han skulle se hennes röda rosett bland alla dessa skymmande människor? Hon kände sin strupe sammansnöras af en ångest, hvars like hon aldrig anat. — — —

Under några minuter fylldes däckat af människor. Man trängdes och knuffades, gestikulerade och skrek åt hvarandra på alla möjliga språk och dialekter; där var mötande och kommande som i en jämn ström passerade landgången förbi henne, koffertar skjutsades och småkollis kastades rundt om henne, så att hon blef nästan yr i hufvudet. Men hon stod alldeles stel och stilla och bibehöll envist sin plats i människovimlet trots de mer eller mindre artiga uppmaningar att gå ur vägen, hon fick både på språk, hon förstod och icke förstod. Hennes ben sviktade under henne, och hufvudet värkte, så att hon knappast kunde se framför sig, men hon stod dock upprätt och ansträngde sig att hålla sin röda rosett så synbar som möjligt. Så småningom tunnades folkmassan af, och bullret

saktades, nästan alla passagerare hade hunnit i land, men ännu syntes ingen Karl till. O, Gud, skulle han då aldrig komma?

— — — — —
Se där lyste en brandröd rosett på landgången! Men — skulle det vara han? Denne sotige, kipp-skodde arbetare med det blekglåmiga ansiktet och den sjäaarartade gången? Himmel var det så hennes Karl såg ut.

Dessa tankar genomkorsade blixtnabbt hennes hjärna, medan hon stod och stirrade på den eldröda rosetten, som närmade sig henne. Hon hann dock ej tänka längre, ty i nästa ögonblick omslöt hennes hand som i ett skrufståd af en svart, kraftigt arbetsnäfve, medan dess ägare lika hastigt applicerade sin andra arm om hennes midja.

— God dag på dej min flicka lilla, har du fått vänta länge på din grabb må'tro? Men se den fördömda fabriken släpper en min själ inte ur sina klor en minut tidigare än vanligt, om man så väntar själfva sin fästmö. Ro hit med bagaget nu, så ska' ja' väl konvoajera både det och dej till ditt lokus.

Viljelöst lät hon sig föras i land och bort genom de bullrande gatorna. Han pratade och skämtade oafbrutet på sitt högljudda, grofkorniga manér, då och då gaf han henne en liten lekfull knuff i sidan "för att få lif i spelet", som han sade.

Men hon kunde icke. Hon förmådde ej tvinga sina läppar till det svagaste leende ens, och de ord hon lyckades framprassa voro kalla och ovänliga.

Och hela tiden gick hon där med samma förfärliga tankar i hufvudet. Hur skulle detta sluta? Mannen vid hennes sida — hon kände ju honom icke. Hon hade älskat honom som ett minne — men nu som kött och blod — nej! Minnet hade ju med åren förändrats allt efter hennes egen utveckling, men mannen, han hade icke förändrats — åtminstone ej i samma riktning som hon. Minnet och mannen i verkligheten, de kunde ej passa ihop.

Och hon — hon hade visst varit sig själf och själfständig i för många år för att kunna anpassa sig.

Hon vågade en skygg blick upp i hans ansikte — kände icke också han sig besviken? Talade icke hans ord nyss, detta och att han "väntat sig en stor grann bondtös och inte en blek och utpinad skommamsell med nerver och pincenez" också den missräkning? Hon var icke för honom och han icke för henne — därtill hade de utvecklats åt för olika håll från det plan, där de en gång stått tillsammans.

Dock — det var för sent! Hon var nu här ute i det främmande landet och hade gjort upp räkningen med det gamla. Nu var det endast att gå på, gå på på orätt väg!

Foto. Westergaard, Uppsala.
»GRETHEL».

»ARP' AD FORST».

»PUZZIE».

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfverparre Stålm.—Gö.
»LILLA HEXAN v. FALKENSTEIN».

Den 27 okt. afhölls i Uppsala af Uppsala Taxklubb en endagsutställning af taxar, hvarvid frih. Klinckowström var prisdomare. Vi visa fotografier af godsäg. Kantgords »*Arp' ad Forst*», som erhöU Uppsala Taxklubbs hederspris, kand. Pousettes »*Lilla hexan von Falkenstein*», som erhöU Svenska Taxklubbs Hederspris. För Uppsala egendomlig är den stam af dvärgtaxar, som där finnes. Af dessa voro ett par utställda och man finner fotografi af första pristagaren »*Puzzie*», ägare hr Nilsson, liksom af »*Grethel*» I:sta pris och hederspris 1904 och 1905, ägare L. Säflund, Uppsala.

PÅ TOPPEN AF NORDAMERIKAS HÖGSTA BERG.

KORRESPONDENS OCH FOTOGRAFIER TILL HVAR 8 DAG.

HVAR 8 DAG.

Efter fotografi.

POPOCATEPETL I FJÄRRAN. Klisché: Bengt Sjöforsparre.

HVAR 8 DAG.

Efter fotografi.

IXTACCIHUATL, systervulkanen. Klisché: Bengt Sjöforsparre.

Mexico 3 juli 1905.

Tillsammans med en finsk landsman, hr Swanljung från Brahestad, besteg jag i dag vulkanen Popocatepetl, den högsta bergstoppen på denna sidan

HVAR 8 DAG.

Efter fotografi.

DEN INDIANSKE FÖRAREN. Klisché: Bengt Sjöforsparre.

Panama, på en höjd af 17,783 fot. Det var den mest ansträngande tur jag har varit med på.

Bestigandet sker från Amecameca, en helig pilgrimsstad, belägen ett par timmars resa med järnvägen från Mexico City.

Upp på hästen och med en ung indiansk förare i spetsen åstad till den så kallade Rancho, där vi skola hvila under natten.

Regnet silar kallt uteder ryggen, då vi styra kosan genom furuskogar, längs klyftor och öfver vattendrag. Omkring kl. 7, vid mörkrets inbrott, nå vi Rancho, en eländig hydda, där stjärnorna titta ned till oss genom sprickor i taket och röken från eldstaden fyller rummet. Vi äta vårt bröd, dricka en kopp kaffe och iföra oss dubbla underkläder. Därefter lägga vi oss på den hårda träbänken och falla i halfslummer, så mycket kölden tillåter det, till midt på natten då vi hoppa ur sängen och sträcka på våra ömma lemmar. Himlen, skimrande i guld, belyser Popocatepetls väl-

diga hvita snökupol, då vi åter bestiga våra "rosinanter".

Igenom svart lavasand bär det så uppför. Svarta vinbärsbuskar, som utsända en varm doft, äro det sista af vegetation vi lägga märke till, innan vi nå snöregionen. Vi säga farväl åt hästarna och med staf i handen, sandal på den i jute omvirade foten och med en indiansk hatt på huvudet begynna vi med hvar sin förare bestigandet af kolossen, som i sitt öfverväldigande majestät ligger framför och öfver oss så som en oerhörd, remnad iskupa.

Klockan är 8, när vi starta från snögränsen. Luften blir så tunn, att man knappt kan tala med hvarandra, och hjärtat klappar bakom reifbenen som ett häftigt pickande urverk. Man mår illa och kastar sig i snön vid hvar femte steg. Stundom sjunker man till midjan i snön, än är den så hård, att man knappt kan få fotfäste utan är nära att störta på huvudet ner. Det svartnar för ögonen och ljusreflexen verkar nästan bländande.

Långsamt går det framåt och först vid 1-tiden komma vi upp till kratern, mera döda än levande. Läpparne äro blå och ögonen omgifna af mörka ringar. Vi kasta oss handlöst i snön men komma dock småningom till sans igen.

Hvilket praktfullt panorama!

Aldeles i närheten af oss reser sig syskonvulka-

HVAR 8 DAG.

Efter fotografi.

BESVÄRLIG UPPSTIGNING. Klisché: Bengt Sjöforsparre.

nen Ixtaccihuatl bländande hvit och med runda former som en hvilande kvinna. Långt bort se vi Orizabas strålände snötopp gnistra framför en blå strimma: den mexikanska golfven. Rundt omkring ligga hvita byar, strödda i grupper mellan blånande berg och gröna dalar. Plötsligt jaga skyarne in öfver landskapet och fanna hela Mexicodalen med en grå helvetesrök.

Från det inre af kratern uppstiga kväfvande svafvelångor och en grön sjö döljer botten på kitteln.

Förra året arbetade en 40—50 indianer här uppe. Ett amerikanskt bolag, Hult och Anderson, hade köpt rättigheten att använda svafvelkratern men måste upp-

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

RAST UNDER UPPSTIGNINGEN.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

EN BIT BRÖD INUTI KRATERN.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

SVAFVELSJÖ PÅ KANTEN AF KRATERN.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

PÅ KÄLKE 2000 FOT UTFÖR VULKANENS BRANT.

gifva arbetet. Ägaren till vulkanen, den gamle mexikanske generalen Sanchez Ochoa har nu för afsikt att bilda ett nytt bolag, som skall anlägga en bana till Rancho samt bygga en tunnel från svafvellagret på kraterns botten ut till sidan af berget.

När vi åter skola begifva oss ned för berget sätta vi oss på en matta af jute bakom föraren och — farväl all jordens glädje — vi glida längs den branta fjällväggen ned genom snön, som yr kring öronen på oss. På ett par minuter hafva vi gjort den halsbrytande turen ned till snögränsen; en färd, som genom sin svindlande fart bildar en egendomlig motsats till den möda och långsamhet, med hvilken man kom upp på Nordamerikas högsta, svindlande topp.

A. EKSTRÖM.

Kyrkoherde Amandus Ekström i Hälleviken fyllde den 26 okt. 80 år. Stud. ex. 46, prästv. 48, kyrkoherde i Västerljung sedan 66.

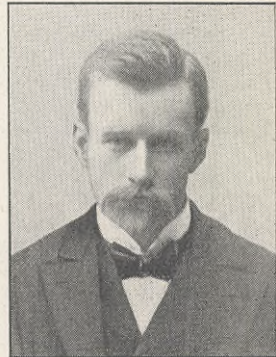
E. ERDMANN.

65 år fyllde den 31 okt. statsgeologen E. Erdman i Stockholm. Ex. från Teknologiska Institutet 61, biträdande geolog vid Sveriges Geologiska Undersökning 61, geolog 70, amanuens vid Geol. museet sedan 71. Ordf. i Geol. Föreningen 82, 88 o. 97, sekr. 73-76; Geologiska författare.

A. BOHLIN.

Postmästaren Anders Bohlin i Herrljunga fyllde den 28 oktober 60 år. Postexp. 78, postmästare i Malmköping 87, i Herrljunga sedan 97.

N. F. H. von KOCH.

Till prof. i ren matematik vid Tekn. högsk. har utn. doc. vid Sthlms högsk. N. F. H. v. Koch. F. 70, studex. 87, fil. lic. 92, fil. dr. s. å. o. aman. i matem. vid högsk. 91, doc. 92. Matem. stud. utr. 92-94. Erh. af K. Vetensk.-akad. det Ferner'ska priset 98 o. Edlundska ös. Public. ett 40-tal arb. i in- o. utl. tidskr.

U. J. AHLSTRÖM.

Stadsaktuarien och notarius publ. Ulrik Johan Ahlström i Norrköping fyllde 80 år den 26 sisl. okt. Född i Wärmland, studentex. 45, kameral-ex. 48, jur. fil. ex. 53, hofr. ex. 55, v. häradshöfding 59, kanslist vid Norrköpings rådhusrätt 72. Stadsnotarie och not. publ. sedan 81.

A. A. ELLSÉN.

Majoren i armén Anders Albrekt Ellsén i Stockholm fyllde den 2 nov. 60 år. Stud.-ex. 63, underlöjtnant vid Dalregementet 68, kapten 90 i armén, vid Vesternorrlands regemente 93, afsked 97, major i armén samma år.

A. J. WILSON.

Byggn. A. J. Wilson i Helsingborg fyllde d. 11 nov. 50 år. Stud. vid Chalmerska Inst., sed. 23 år bosatt i Helsingborg, mångårig ordf. i stadens Fabriks- o. handtv. för, utöfvar omfatt. bygn.-verks., skapat större egna hemskol., inneh. flera komm. förtroendeuppdr., medl. af styr. för Helsingb.-utställn. 03.

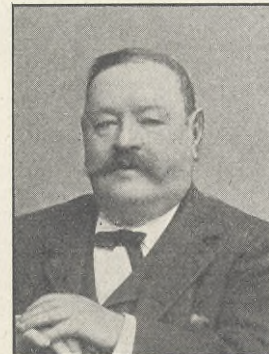
A. ULRICH.

Till borgmästare i Säter har utn. e. o. hofrättsnot. jur. kand. Arvid Ulrich. F. 70 i Stockholm, stud.-ex. 89, jur. kand. 99, domreförordn., t. f. borgmästare i Örnsköldsvik, polismästare o. rådmän i Eskilstuna, amanuens i kammarrätten och kammarkollegium.

G. LARSSON.

75 år fyllde den 1 nov. Svenska tandläkarekårens nestor Gustaf Larsson. Studerat både in- och utrikes. Tandläkarex. 61. Var under olika tider examinator i tandläkarex. Censor vid tandläkarex.

G. A. BERGER.

Brukspatron Gustaf Adolf Berger i Nysund fyllde den 6 nov. 60 år. Studentex. 65, ordf. i Nysunds kommunalnämnd i 30 år, bevilningsberedningens ordförande i 28 år. Mycket anlitad revisor vid bruk och inrättningar.

B. G. A. LJUNGBERG.

Fördein.-läk., med. lic. Bror Gustaf Adolf Ljungberg i Göteborg fyllde d. 6 nov. 65 år. Stud. 58, med. lic. 67, läkare vid allm. garnisons-sjukh. i Sthlm 69-71, i bat.-läk. v. Göta Art. reg. 70, distr.-l. i Gbg 70-03, reg.-läk. v. Elfsb. reg. 89, läk. v. Centr.-fäng. i Gbg 89, järnv.-läk. 71, förd.-läk. 1900. Stadsfullm. 82-94.

J. G. MAY.

45 år fyllde den 3 nov. öfverdirektören och chefen för riks försäkringsanstalten i Stockholm John Gustaf May. Synnerligen framstående försäkringsman. Lifligt musikintresserad, ordf. i Konserthörsningen, m m.

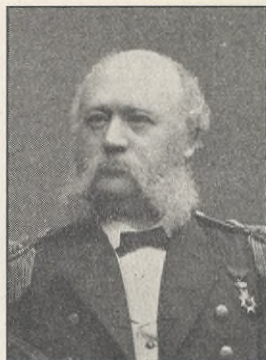

PORTRÄTTGALLERI

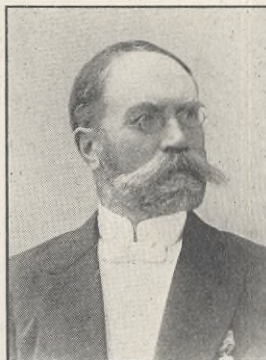
J. A. A. LINDBERG.

Kyrkoherde Johan August Alfred Lindberg fyllde den 4 nov. nov. 80 år. Stud.-ex. 51, prästvigd 53, kyrkoherde i Slöta sedan 89.

E. G. A. ATTERBOM.

70 år fyllde d. 7 nov. f. d. distriktchefen major Ernst Gabriel Amadeus Atterbom i Göteborg. Stud.-ex. 53, löjtn. vid Väg- o V. bygn.-kåren 59, major 78, lärare vid Sthlns slöjdskola 68-71, tekn. inst. 70-71, chef i västra Väg- o V. bygn.-distr. 78-1900, öfvering. för väg- o. brobyggn. vid Trollhättan 86-89.

K. E. PAULSON.

Postmästaren i Ystad Karl Eduard Paulson fyllde den 5 nov. 60 år. Postkontrollör i Kalmar 86, postmästare i Eslöf 88, i Ystad sedan 01. Medlem af kommunalstyrelsen i Eslöf.

G. A. H. d'AILLY.

50 år fyllde d. 28 okt. milkontrollören o. förestånd. för järnv.-styr. milkontor i Sthlm Gustaf Adolf Hack d'Ailly. Sekr. o. led. af järnv. kommittén; medarb. i N Fam Journ. för järnv. Förf. i bh. ti i Vet.Akad. handl. 96 int., af facklitteraturen framst. beteckn. afh. om Kameruns mil-lucker.

G. F. CARLBERG. †

D. 27 okt. afl. i Landskrona fil. drn, rådm. Gustaf Fredrik Carlberg. F. 29, fil. dr. 53, hofrättsex. 56, rådm. i Landskrona sed. 64, åtskill. förordn. ss. borgm., ordf. i fattigv.-styr. 66-91, led. i styr. för sparbanken 64-03, under många år dess ordförande och verkställande dir.

H. LIMBORG. †

D. 28 okt. afl. i Sthlm f. d. fiskerintend. i Södermanlän, Hugo Limborg, 73 år gammal. Gen. gick Tekn. instit. byggde valsverk i Smedjebacken o. järnv. Smedjebacken-Ludvika. Bergsman i Ludvika, egenomsäg. Fiskerintendent 76-81. Innehade sedan fiskerier i Göteborg till 04.

C. O. LILJERÖTH. †

Den 7 oktober afled rådmannen Carl Oscar Liljeröth i Trosa vid 60 års ålder. Mångårig led. af stadsfullm. och dåtselkammrens, rådm. 98-05.

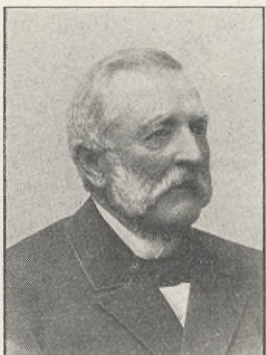
G. O. F. FERNLING. †

Docenten vid Uppsala univ. s. m. kand. fil. dr. Gustaf Oscar Fredrik Fernling afled den 22 okt. i Växiö. Född 70, stud.-ex. 88, fil. dr. 04, doc. s. å. vik. lektor i Gefle 04-05, vik. adjunkt i Vexjö sedan innev. hösttermin.

P. O. SJÖSTRAND. †

F. d. provinsläkaren, med. jubeldoktor Per Olof Sjöstrand afled i Halmstad den 2 nov. F. 19, stud. 37, med. dr. 50, med. jubeldoktor 1900. Stadsfullm., landstingsman, medlem af hushållningssällskapet, i lasaretsdir., i div. industriella öretag.

C. A. EDLING. †

F. d. kommissionslandtmätaren Carl August Edling afled i Sigtuna den 30 okt. 80 år gammal. I sitt samhälle har E. utöfvat en vidsträckt verksamhet i det kommunala lifvet.

J. HOLMLUND. †

Den 31 okt. afled i Stockholm landskapsmålarinnan Josefina Holmlund, f. 27. Elev af Billing och Edv. Bergh samt i Düsseldorf af N. Björnson Möller. H. var en af våra äldre mera framstående kvinnliga artister och outtröttligt verksam.

T. MÖLLER. †

Stadsnotarien i Malmö, v. häradshöfding Teodor Möller har alltid därstädes 44 år gammal. Stud.-ex. 80, vice häradshöfding 89, stadsnotarie 92. Mångårig generalagent i Malmö för Skandia. Anlitad som styrelseledamot i åtskilliga bolag.

Efter fotograf.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Skåm—Gbg.

VIVIELLOS RYKTBARA RÖFVARBAND I SIERRA MORENA, FOTOGRAFERADT AF EN VÅGHALSIG MADRIDJOURNALIST.

HVAR P. DAG.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Skåm—Gbg.

LANDMÄN INFÅNGADE OCH BUNDNE AF VIVIELLOS RÖFVARE FÖR ATT FÖRHINDRA SPRIDANDET AF UNDERRÄTTELSETER OM BANDETS VISTELSEORT.